

Per dirrede af Raseri. Skønt Jakobe ikke havde deltaget i Munterheden, følte han sig ydmyget af sin Medbejlers Triumf og brændte efter at skaffe sig Oprejsning.

»Det maa egentlig være trist for Dem, Hr. Eybert,« — sagde han med et Forsøg paa at anslaa en ironisk Tone, — »saaledes at have mistet Troen paa Viljekraften. Jeg faar virkelig Lyst til at spørge Dem, om der kunde være Haab for Dem om at genvinde den, dersom en anden paatog sig at indfri det Ord, som Deres Ungdomsven svigtede, ... og om De saa vilde tage Konsekvenserne deraf?« Eybert løftede atter Øjenbrynene.

»Hvad beha'er ...? Jeg forstaar Dem ikke.«

»Jo, for — ser De — saa vilde *jeg* gerne paatage mig det. Og det endnu iaften!«

Og uden at vente paa noget Svar svang Per sig udover Bagsmækken og gav sig til at løbe ved Siden af Vognen.

Philip Salomon holdt Hestene an og sagde temmelig bestemt:

»Hr. Sidenius ... jeg beder Dem ... sæt Dem op i Vognen.«

Men Per raabte overgiven: »Hr. Grosserer! Jeg forsikrer Dem, ... det er ligefrem velgørende at strække Benene lidt. Husk ogsaa paa, hvormeget det gælder! Ingen veed, hvad det kan komme til at betyde for Konge, Land og Folk, om Folketingsmanden for Holbæk Amts syvende genvinder